

Angelika Schrobsdorff

ELS HOMES

Traducció d'Albert Vitó i Anna Puente

La Campana

Títol original: *Die herren*

© F. A. Herbig Verlagsbuchhandlung Gmbh, Stuttgart, 1961

Traducció al català feta a partir de la versió completa i definitiva alemanya de 1986.

1a edició: setembre del 2018

© de la traducció, Albert Vitó i Anna Puente, 2018

© La Campana llibres, S.L.

Avenir, 49, baixos, 08021 Barcelona

Tel.: 93 453 16 65

info@lacampanaeditorial.com

www.lacampanaeditorial.com

Disseny de la coberta: Núria Tremoleda

Foto de la coberta: © GettyImages

ISBN: 978-84-16863-43-3

Dipòsit legal: B. 2.093 - 2018

Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)

Imprès a Romanyà Valls. Capellades (Barcelona)

NOTA A L'EDICIÓ ORIGINAL

Hi ha poques novel·les de temàtica psicològica-eròtica on es puguin trobar els trets que determinen el destí d'una persona tan ben definits com en aquest relat de caire autobiogràfic. L'Eveline, una jove de setze anys mig jueva que viu exiliada a Bulgària quan acaba la Segona Guerra Mundial, torna a l'Alemanya ocupada quan tot just acaba d'arribar a l'edat adulta i comença a encadenar aventures que donen fe de les seves ganes de viure.

El 1961, quan aquesta novel·la va aparèixer publicada per primer cop, encara era molt insòlit que una dona presentés les seves experiències sexuals amb l'aparent franquesa de la narradora. Per aquest motiu, la novel·la va despertar una allau de protestes i va rebre un fort rebuig. Els dos darrers capítols, de fet, no es van poder publicar fins a la reedició del 1986.

NOTA A L'EDICIÓ EN CATALÀ

Els editors catalans hem comparat l'edició de 1986 amb la primera, de 1961, i no només hem constatat que a la de 1961 hi falten els dos capítols finals –fonamentals per entendre la protagonista sense falsejar el personatge–, sinó també que tot el llibre està farcit de frases i paràgrafs que es devien suprimir, pel que sembla, seguint els criteris polítics i morals de l'època. Hi falten, per exemple, les pàgines en què la protagonista explica com va perdre la virginitat, els prolegòmens d'un avortament o com abandona el marit, entre d'altres. Com que és curiós comprovar què es considerava inconvenient aleshores, hem optat per assenyalar gairebé tots aquests fragments amb una fina trama gris, convençuts que als lectors els interessarà tant com a nosaltres anar-ho descobrint.

ÍNDEX

EL CAPITÀ DE CORBETA ALEMANY	9
ELS GERMANS	21
ELS PRETENDENTS	77
EL SEDUCTOR	135
EL MARIT	193
EL VENCEDOR I EL VENÇUT	323
L'ARTISTA	383
EL PARE DEL NEN	449
L'AMANT	531
L'ESTIMAT	653

EL CAPITÀ DE CORBETA ALEMANY

Quan tenia catorze anys, la mare sovint em deia que semblava més petita del que em pertocava per edat. I no només físicament.

Aquest comentari m'ofenia de mala manera, sobretot quan el deixava anar davant d'altres persones. Tot i això, semblava que ella ho trobava bo, i que fins i tot n'estava orgullosa. No va ser fins molt més tard que vaig entendre el perquè: li feia por el que pogués passar quan cresqués.

Jo frisava per fer-me gran. Les meves extremitats llargarudes i escanyolides, els malucs estrets i el coll primíssim m'amargaven la vida. Em plantava davant del mirall, torturada, i em comparava amb les meves companyes d'escola. A aquelles alçades, totes eren unes noietes precioses.

Em treien de polleguera els meus vestits rígids, que m'arribaven fins als genolls ossuts i em tapaven el pit incipient. No els podia sofrir, però no gosava dur armilles de llana cenyides. Temia els somriures de les persones grans i els murmurs de les de la meua edat. Per això em protegia els pits com si fossin un tresor ocult.

Estudiava en una escola catòlica femenina molt severa. Duia un uniforme negre molt poc afavoridor i unes mitges del mateix color. Els cabells, que m'arrissava cada nit amb tota la paciència del món, els havia de dur recollits durant les hores de classe.

En una ocasió se'm va desprendre un rínxol i em va caure damunt del front. Per culpa d'això em vaig haver d'empassar un sermó sobre els perills de la vanitat. El vaig escoltar en silenci, desitjant fins al fons de les entranyes arribar a conèixer aquells perills tan aviat com fos possible.

De tant en tant, les meves companyes xiuxiuejaven sobre la menstruació. Jo no sabia què era i m'escalfava el cap intentant esbrinar-ho. Davant d'elles fingia que n'estava al corrent, per descomptat, però això em deixava en evidència molt sovint, perquè em feien preguntes que el desconeixement m'impedia contestar. Finalment vaig fer un cop de cap i vaig preguntar a la mare què significava aquella paraula misteriosa. No va tenir més remei que donar-me una explicació, però la seva resposta va ser tan vaga que l'únic que vaig entendre va ser que encara no era una dona, sinó una nena. Això va tornar a sumir-me en un pou de tristesa i em vaig dedicar a esperar amb ànsia l'arribada del gran esdeveniment que m'havia de convertir en una dona de cap a peus.

En aquella època vivíem a Sofia. La mare era jueva i el 1939 havia emigrat d'Alemanya a Bulgària amb la meva germanastra Bettina i amb mi. La Bettina s'havia casat amb un búlgar. Jo vivia amb la mare en un apartament petit i poc acollidor que no em feia gens el pes. Portàvem una vida retirada, amb poques amistats i gens de vida social. D'ençà que les tropes alemanyes havien ocupat el país, havíem d'extremar les precaucions i fer tot el possible per passar desapercubudes. La mare m'ho repetia cada dos per tres.

Per aquest motiu, amb prou feines em feia amb gent de la meva edat.

Tampoc ho enyorava gaire. Amb les noies no m'hi portava gaire bé, i els nois no m'interessaven. Em semblaven ridículs, amb els seus moviments desmanegats i aquell borboll sota el nas.

En canvi, els soldats alemanys sí que m'agradaven. No pas perquè fossin homes, sinó perquè procedien de la meva pàtria. La trobava a faltar molt. El meu desig més fervent era conèixer un d'aquells homes i parlar-hi en el meu idioma.

Estava convençuda que entre tota la colla n'hi hauria algun que, com jo, fos berlinès i conegués Grunewald, Avus, Wannsee, el jardí zoològic...

Amb tot, el meu desig semblava impossible de complir. La meva mare no en volia ni sentir parlar, de tot això. Deia que la nostra situació ens posava en perill. Jo me l'estimava i no la volia fer patir encara

més, de manera que vaig optar per silenciar els meus desitjos i admirar els alemanys des de lluny.

En aquella època la mare va conèixer una berlinesa que s'havia mudat a Sofia amb el seu marit. La Renate Schröder es va convertir de seguida en el prototip de dona ideal per a mi. Rondava la trentena, era esvelta, rossa, i tenia les cames llargues i els ulls blaus. Em fascinava, i m'encantava que ella i la mare fossin cada vegada més íntimes. Ens convidava a casa seva molt sovint. Aquells moments compensaven una mica l'enyorança que sentia del meu país.

La casa de la Renate era gran i lluminosa. Tenia més mobles i de millor qualitat que la nostra, i totes les habitacions estaven decorades amb estores virolades. No es veia res de gris ni de trist. A més a més, sempre hi havia coses delicioses per menjar i beure. I per acabar-ho d'adobar, tenien un gramòfon amb una pila de discos. Jo no necessitava res més... fins el dia que el capità de corbeta Wahl va entrar a la cambra i a la meva vida.

Encara avui recordo que estava inclinada damunt del gramòfon, a punt de canviar el disc. Quan va entrar el capità de corbeta Wahl em vaig quedar immòbil, amb el disc suspès en l'aire. Vaig mantenir-me així una estona. L'home que acabava d'entrar, amb un uniforme elegant de color blau marí, em recordava el meu pare d'una manera gairebé dolorosa. Tenia una estatura imponent, solemne, viril; un rostre equilibrat i amable, els ulls blaus i els cabells d'un ros cendra. El somriure, discret i distingit, era ben bé el del pare, com també la mirada, tranquil·la i absorta.

Jo estimava el pare amb una veneració incommensurable i patia molt la seva absència. Va ser la semblança física entre ell i el capità de corbeta Wahl el que em va xocar tant a primera vista. No em vaig moure ni vaig dir res, amb l'esperança que s'oblidessin de la meva presència. Tot va anar segons els meus plans mentre el capità de corbeta saludava la Renate i aquesta li presentava la meva mare. Però el gran moment no es va fer esperar gaire més: em van cridar.

Em vaig alçar i em vaig dirigir cap a l'oficial alemany amb pas vacil·lant. Em feia por que sentís els batecs violents del meu cor, per-

què jo sí que els sentia. Li vaig estrènyer la mà, però no vaig fer cap mena de genuflexió. Per primer cop a la vida no volia que em prenguessin per una criatura. Ell em va respondre amb una forta encaixada i, per un moment, em va semblar que quedava impressionat. Tot seguit va somriure i va dir que s'alegrava de conèixer una jove alemanya tan encantadora a Sofia.

Em vaig asseure al costat de la mare i em vaig quedar així, com una estàtua, callada, amb les mans a la falda i els peus junts, en un posat molt formal. No vaig apartar els ulls del capità de corbeta fins que la mare em va cridar l'atenció amb un gest neguitós. Aleshores vaig desviar la mirada i em vaig conformar a sentir-li només la veu.

–¿Com et va la vida a Sofia, Eveline? –em va preguntar l'oficial, tot d'una.

Si la mare no hagués estat allà, m'hauria atrevit a confessar la veritat, però no tenia ganes que fes un numeret.

–Molt bé –vaig mentir.

–Segur que vas a l'escola alemanya.

–A l'escola alemanya catòlica –vaig puntualitzar. Em vaig adonar massa tard que m'hauria d'haver mossegat la llengua. Espantada, em vaig mentalitzar perquè em demanés com era que no anava a l'escola alemanya de debò, la nacionalsocialista, però la pregunta no es va arribar a produir. Vaig notar que la mare respirava alleujada.

–Deus tenir moltes amigues –va continuar. El típic comentari de sempre, i tan irritant com sempre. Tots els adults se senten obligats a fer-lo quan parlen amb una nena.

–No –vaig respondre–. No tinc cap amiga.

Em va contemplar, pensatiu. Vaig témer que em sortís amb algun altre tòpic infantil, però en comptes d'això, vaig sentir unes paraules que em van fer estarrufar d'alegria:

–Doncs llavors tu i jo serem amics. ¿D'acord?

–Sí, sí... –vaig murmurar. Tot seguit, em vaig posar dreta d'una revolada i vaig sortir corrents de la cambra.

A partir d'aquell dia m'alimentava únicament dels somnis i les fantasies. Malgrat els meus esforços, només aconseguia veure el capità

de corbeta Wahl alguna tarda de tant en tant, de manera que em veia obligada a viure amb ell en un món de somni, on tenien lloc els esdeveniments més inimaginables. En una ocasió, jo el salvava de la mort; en una altra, era ell qui arriscava la vida per mi. Jo vivia a casa seva, o bé fèiem la volta al món. De vegades, quan em sentia abatuda, me l'imaginava agenollat al costat del meu llit de mort, abraçant-me i somicant. D'entre tots aquests somnis, el més fabulós era, sens dubte, el de quan tornàvem a Alemanya i jo em retrobava amb el meu pare. M'imaginava aquells dos homes cepats i forts fent una encaixada i fixant la seva mirada dolça i protectora sobre mi.

Eren somnis infantils en què jo seguia apareixent com una nena: duia vestits preciosos, mitges de seda i joies cares, però el meu cos continuava sent tal com me'l mostrava el mirall. Les meves fantasies estaven mancades de qualsevol contingut eròtic: aquell aspecte se'm presentava embolcallat en una boira espessíssima que m'impedia travessar-la. Confesso que intentava caure bé al capità de corbeta, despertar-li interès i presentar-me davant seu tan bufona com pugués, però tot això ho feia de manera inconscient, sense cap objectiu ni propòsit.

La meva mare n'estava fins al capdamunt. Em deia que era una somiatruïtes i una esverada. Jo era conscient que tenia raó, però continuava somiant truites. Finalment, m'havia convertit en l'última de la classe. A casa, anava d'una habitació a una altra com una somnàmbula. No feia res, no assumia cap tasca de la llar, no mostrava cap interès per res. Quan la Renate Schröder ens convidava, jo m'abocava a la finestra, impacient, mirant al carrer i preguntant perquè aparegués el capità de corbeta Wahl. Una o dues vegades els meus precés es van fer realitat, però en el meu estat d'efervescència aquelles visites no em van donar gaires alegries.

Durant els mesos d'estiu la situació va ser una mica més suportable, perquè veia el capità de corbeta gairebé cada dia. Anàvem sovint a la mateixa piscina. Em penso que mai no he agafat tant d'afecte a un lloc com a aquella piscina bruta i ruïnosa. Per primera vegada a la vida donava gràcies per aquella calor sufocant que convertia la ciutat en un infern a la Terra, un dia rere l'altre, i no podíem fer altra cosa que capbussar-nos en l'aigua ronyosa d'aquella bassa.

El capità de corbeta Wahl s'hi presentava a la pausa del migdia, a la una en punt. Mitja hora abans, jo em treia els rull·los dels cabells i passava la resta de l'estona pentinant-me. La mare posava els ulls en blanc i brandava el cap. Poc abans de la una m'asseia damunt del barnús amb el coll ben estirat, el pentinat impol·lut i ben a l'aguait. El distingia de seguida entre la multitud. Passava de la quarantena, duia un banyador poc escaient i tenia la pell pàl·lida i una lleugera acumulació de greix a la cintura. Tanmateix, jo el considerava un ésser superior.

Ell ja sabia on ens posàvem i sempre es dirigia cap allà. S'havia acostumat a saludar-me i a acomiadar-me amb un petó discret al front. Jo tremolava de por davant la possibilitat que se n'oblidés, i d'alegria en constatar que no se n'oblidava. I és que no se n'oblidava mai. Durant l'hora escassa que s'estava a la piscina, s'ocupava de mi en tot moment. De vegades em fugia del cap que era un ésser superior i el veia com un company alegre i despreocupat. Aleshores corríem pel voltant de la piscina, ens tiràvem a l'aigua l'un a l'altre o saltàvem des del trampolí donant-nos la mà. En aquells moments es convertia en el pare, el germà gran, el parent masculí que jo tant enyorava.

El primer dia de setembre tancaven la piscina, malgrat que la calor insuportable i enganxifosa no cedia. Els búlgars consideraven que la tardor començava llavors i que banyar-se a la tardor era jugar-se la salut. Per a mi, l'1 de setembre va ser un dia de dol. No em podia imaginar què faria entre la una i les dues a partir d'aleshores. No em podia imaginar què em passaria si no veia cada dia el capità de corbeta Wahl. Vaig constatar que la vida continuava i que ho podia suportar, però no sense dificultats. Vaig plorar i vaig fer rebequeries. Vaig deixar de menjar i de dormir. Em vaig convertir en l'encarnació de l'apatia, de l'esgotament de viure, de la resignació. Un dia la mare se'n va atipar i em va manar a crits que parés de fer comèdia. No vaig tenir altra alternativa que acotar el cap. I aviat va començar el curs en aquell col·legi odiós. Tornava a llevar-me a les set del matí i a anar a dormir a les nou de la nit. Vaig tornar a refugiar-me en els somnis.

Encara recordo que era un dissabte.

A primera hora de la tarda la Renate Schröder va trucar a la mare per dir-li que aquella nit havia organitzat una gran festa i no es podia fer càrrec dels preparatius tota sola. La mare li va dir que passaria per casa seva a donar-li un cop de mà i em va deixar acompanyar-l'hi. Em vaig posar tan contenta per aquell canvi de rutina tan inesperat, que ni tan sols em va passar pel cap canviar-me de roba. Vaig estar tot el camí saltironejant al costat de la mare, vestida amb l'uniforme negre i púdic de l'escola, ensenyant les cames llargues i negres d'estruç.

Va ser una tarda en què va passar de tot. Vam preparar un sopar fred, vam fer diversos tipus de còctel, vam desplaçar els mobles i vam distribuir les flors en gerros. Jo estava perplexa. Em venien a la memòria altres èpoques que ja havien quedat molt enrere: recordava les festes a la casa de Berlín, la mare vestida amb un vestit de nit escotat, els seus ulls meravellosos i resplendents, les flames de les espelmes, les copes de xampany esveltes, les macedònies dins de pinyes buides... La meva germanastra i jo sovint ens ho miràvem amagades des de dalt de l'escala, amb camisa de dormir, per no perdre pistonada dels darrers preparatius.

Durant molts anys havia trobat a faltar la tensió que precedia qualsevol festa, però ara la tornava a notar. Gairebé em vaig oblidar que no es tractava ni de casa nostra ni dels nostres convidats. Corria d'una habitació a l'altra, deixant un gerro amb flors aquí, un cendrer allà. Era l'encarregada d'assegurar-me que el xampany estigués prou fred i la fruita ben rentada. Mentrestant, anava mirant el rellotge furtivament, i com més s'apropaven les vuit, més nerviosa em posava.

Vaig ajudar la Renate a vestir-se. Vaig admirar la seva roba interior delicada, el seu vestit de nit cenyit i lluent, i les seves sandàlies altes de color platejat. Vaig contemplar, absorta, com es pintava les pestanyes, els ulls i els llavis. La trobava enlluernadora i vaig desitjar ferventment d'assemblar-m'hi. Quan vaig veure reflectida al mirall la meua silueta prima i negra al costat de la seva, em vaig deprimir.

—¿Creus que algun dia seré una mica bufona? —li vaig preguntar.

Ella es va tombar cap a mi i em va dirigir un somriure.

–Seràs espectacular, Eveline. Tens els ulls més impressionants que he vist mai.

No me la vaig creure. Només em volia animar. Els meus ulls eren marrons. De vegades m’hi veia reflexos verds. A més a més, els tenia ametllats. I prou. Mai no els havia prestat una atenció especial.

–El teu amic també vindrà, avui –va dir la Renate.

Sabia perfectament a qui es referia, però, tot i així, vaig preguntar:

–¿El capità de corbeta Wahl?

Se’m va encongir l’estómac.

–Sí –va respondre ella, abans de posar-se perfum darrere les orelles.

–Sisplau, convenç la meva mare perquè em deixi quedar fins que arribi... Sisplau...

Vaig callar en adonar-me que la veu se’m començava a trencar. La Renate em va mirar fixament.

–Caram, noieta... –em va dir. Segur que m’havia quedat blanca com el paper.

–¿Oi que em faràs aquest favor? –vaig insistir.

–És clar.

La Renate va sortir de l’habitació. Em vaig quedar davant del mirall i em vaig adonar, aterrida, que duia l’uniforme i les mitges negres, i els cabells recollits al clatell. ¿Com podia esperar veure’l, amb aquella fila? Em vaig acostar més al mirall i em vaig examinar, fastiguejada. Desapareixia, dins d’aquell uniforme que semblava un sac. El coll llarg emergia d’un escot massa obert; les mans enormes sobresortien d’unes mànigues massa amples; la pell del rostre era morena com la d’una gitana, i els pòmuls, massa marcats. ¿Algun dia arribaria a ser espectacular?

Vaig inspeccionar l’habitació. Havia de fer alguna cosa per millorar el meu aspecte. Damunt d’una cadira vaig trobar un cinturó ample de color vermell. El vaig agafar i me’l vaig cenyir a la cintura. Semblava que m’haguessin tallat per la meitat, però, fos com fos, estava millor que abans. Em vaig deslligar els cabells i els vaig sacsejar. La cabellera em va caure damunt les espatlles i els ulls. La mare sempre em deia que així semblava un lleó i que no li agradava gens. Em vaig descordar el primer botó de l’uniforme i em vaig arremangar fins als colzes. A continuació vaig recular un parell de passes per estudiar el resultat.

En aquell moment, la mare va entrar a l'habitació.

–¿I doncs? –va dir amb les celles alçades.

La vaig mirar en silenci, amb expressió suplicant.

–Jo me'n torno a casa ara mateix –em va dir–, i tu vindràs de seguida que hakis pogut saludar el capità de corbeta.

Vaig fer un bot i vaig començar a giravoltar com si hagués embogit. Al cap d'una estona, li vaig fer una abraçada ben forta.

–Mira que n'ets, de ximpleta! –em va dir abans de fer-me un petó i sortir de l'habitació.

Va ser un dels últims d'arribar. Vaig obrir la porta i vaig intentar somriure.

–Eveline! –va exclamar–. Això sí que no m'ho esperava!

Duia un ram embolicat amb paper i el va deixar damunt d'una calaixera. Llavors em va posar les mans a les espatlles i em va fer un petó al front. Em vaig reprimir d'abraçar-lo.

–Deixa'm mirar-te, que ha passat molt temps des de l'última vegada que ens vam veure.

Vaig abaixar el cap perquè em sentia monstruosa.

–Estàs encara més guapa de com et recordava. L'uniforme et queda fabulós. Quan acabis de créixer, t'has de vestir de negre sovint.

Vaig alçar la vista d'una revolada. Em pensava que parlava en broma, però tenia l'expressió seriosa.

Va desembolicar el ram, que era de roses grogues. En va estirar una i me la va donar.

–Si fos més mal educat, te les donaria totes.

Em vaig quedar palplantada amb la rosa a la mà i vaig notar com se m'encenien les galtes. Ell es va mirar al mirall i es va posar bé la corbata.

–¿Et quedaràs una estona? –em va preguntar.

–Sí –vaig respondre, conscient que era hora de marxar.

–Perfecte –va dir ell amb un somriure–. Llavors prendrem una copa de xampany junts. ¿D'aquí a deu minuts et va bé?

Em vaig limitar a assentir amb el cap perquè tenia un nus a la gola. Ell es va fer fonedís entre els assistents i jo em vaig asseure en

una butaca, al racó més apartat del rebedor. Em vaig esperar allà, rígida com un pal, fent petons a la rosa de tant en tant. Sentia els sorolls que m'arribaven de la sala: el murmuri de les converses, alguna rialla, algun xisclet. Entremig de tot això, música i drings de copes. Vaig intentar distingir la veu d'en Wahl, però no me'n vaig sortir.

Vaig examinar les noies del servei, que anaven de bòlit duent plates plenes a vessar des de la cuina fins a la sala, i també les senyores que em passaven per davant envoltades d'un núvol de perfum. Vaig veure com els homes, davant del mirall, es passaven la pinta i feien ganyotes. La majoria anaven uniformats, i vaig jugar a imaginar-me'ls vestits de carrer. A cap no li esqueia tant la segona opció. Mentrestant, jo m'havia fet invisible al meu racó fosc.

Ja havien passat els deu minuts, però jo estava disposada a esperar en Wahl tota la nit, si calia. En algun moment es recordaria de la seva promesa. Va tornar mitja hora més tard, amb una copa de xampanya a cada mà. Vaig saltar de la butaca i vaig córrer cap a ell.

–Vine, Eveline –em va dir–, anem al dormitori. És l'únic lloc on podem estar tranquils, enmig d'aquest enrenou.

Així doncs, vam anar al dormitori. En Wahl va tancar la porta, em va allargar una copa i vam brindar.

–Per tu, Eveline –va exclamar–. Perquè siguis molt feliç.

Em mirava, però no somreia. A continuació, va buidar la copa d'un sol glop.

Jo amb prou feines em vaig mullar els llavis.

–¿No t'agrada? –em va preguntar.

–Sí, sí –em vaig afanyar a respondre–. M'encanta. A Alemanya, quan celebràvem el meu aniversari, el pare sempre me'n donava una copa. Eren fantàstics... els meus aniversaris a Alem...

–Beu, Eveline –em va interrompre amb una veu ronca que no li havia sentit mai–. Tindràs aniversaris encara més feliços que els que vas passar a Alemanya.

–No ho crec –vaig respondre abans d'empassar-me la resta de la copa–. Bufa... –vaig fer, i vaig agafar aire profundament–. Que bo que és!

Em vaig posar a riure perquè el formigueig del xampany em recorria tot el cos.

Ell em va agafar la copa de la mà i la va deixar sobre el tocador. Llavors es va girar i se'm va acostar molt. Em va passar la mà pels cabells i em va fer tirar el cap enrere.

—Déu meu, però quins ulls més bonics que tens —va murmurar.

Semblava una altra persona. Jo no sabia per què em mirava d'aquella manera. No sabia què passaria. Em vaig quedar petrificada.

Em va agafar a coll. Li devia semblar una ploma, perquè no li va caldre fer cap mena d'esforç. Llavors em va prémer amb força contra ell i em va fer un petó. Vaig notar els seus llavis entreoberts i la seva llengua humida i suau que lliscava sobre la meua boca tancada. Va ser com una descàrrega elèctrica, tan dura, tan dolorosa, tan inesperada... Era la primera vegada que un home em feia un petó. M'hauria agradat tornar-l'hi, però no sabia com es feia.

Em va tornar a deixar a terra. Havia empal·lidit una mica i la mà amb què es va allisar els cabells li tremolava visiblement. Jo estava immòbil, aterrida i avergonyida, però boja de felicitat.

Va encendre una cigarreta.

—Adéu, Eveline —va dir al cap d'una estona—. M'he alegrat molt de tornar-te a veure.

Un calfred em va recórrer l'espina.

—¿Per què ho diu, això?

—Em pensava que ja ho sabies. Me'n vaig de Sofia. Demà o demà passat —em va respondre amb un rictus seriós.

Me'l vaig quedar mirant bocabadada. Era l'únic que podia fer en aquell moment.

—Eveline... —va exclamar. Tot seguit va fer una passa cap a mi.

De cop i volta vaig recuperar el control de la meua veu i dels meus músculs. Em vaig abraonar als seus braços, plorant.

—No se'n pot anar... No pot... No pot...

Em va dur fins al llit com si fos una nena petita i desvalguda, agafant-me en braços per les espatlles i per sota els genolls. Jo repenjava el cap al seu pit. Somicava. Es va asseure al llit sense deixar-me anar. Em bressolava suaument mentre xiuxiuejava coses que pretenien calmar-me, però que només van aconseguir el contrari.

–Quedi's, sisplau... –somicava contra el teixit blau marí del seu uniforme.

–Eveline, ja m'agradaria poder... –deia amb un to de veu desesperat.

–Segur que pot. És un oficial alemany.

–Estimada –va sospirar ell–, ¿què hi fa, que sigui un oficial alemany?

–Molt –vaig dir–, moltíssim.

–T'equivoques, petita... –va respondre ell amb la mirada perduda per damunt del meu cap–. T'equivoques, per sort i per desgràcia...

Allò no ho vaig entendre. Vaig esclatar a plorar una altra vegada.

–Eveline –va insistir ell–, ara m'agradaria parlar amb tu com si fossis una dona, i no una criatura.

Aquell comentari va provocar un efecte immediat: em vaig posar dreta de cop i em vaig asseure al seu costat. No podia controlar les llàgrimes, però sí els sanglots.

Em va agafar les mans i me les va acariciar.

–Eveline, ja sé que ho tens més difícil que moltes de les noies de la teva edat. Tens preocupacions, maldecaps i pors que ningú tan jove com tu hauria de tenir. Però les coses canviaran, Eveline, i llavors comprovaràs que hi has sortit guanyant, com a persona i com a dona. Potser el que et diré et semblarà estrany, perquè ara només penses en el que perdràs, però algun dia ho entendràs. Sigues valenta, Eveline, i no perdis mai l'esperança, entesos? Et desitjo molta felicitat, tota la del món.

Em va petonejar el front, els ulls, les galtes, les mans. Llavors es va incorporar i em va dirigir un somriure. Un somriure molt trist.

–¿Sap... –vaig fer–, sap que sóc mig...?

Em vaig quedar encallada. No gosava pronunciar aquella paraula horrible.

–És clar que ho sé –va respondre passant-se la mà per la cara amb un gest de fatiga.

Tot seguit es va encaminar cap a la porta sense girar-se ni una sola vegada i la va tancar darrere seu.

Em vaig llançar al llit de bocaterrosa i em vaig quedar així.